

ligere havde han i den sidste Tid indset, hvor grundforskellige de var. Han havde følt, at selv om han havde kunnet overvinde sig til at tilstaa for hende, hvad der denne Vinter havde beskæftiget ham, vilde hun dog ikke have forstaaet det. Maaske var det derfor virkelig bedst for dem begge, om de itide skiltes. — — Naar han nu tænkte sig om, saa havde der ogsaa været noget vist forbeholdent, tvivlraadigt, ligesom hemmelighedsfuldt i Jakobes senere Breve. »Du synes ikke at være rigtig i Humør,« havde hun stadig skrevet, som kunde hun af sig selv have forstaaet, hvad han havde fortiet. Og en anden Gang: »Jeg maa være enten helt hos dig eller endnu længere borte fra dig.« Hvad vilde det sige?

Mens han sad i disse Tusmørketanker, blev Døren sagte aabnet, og Frau Babi listede ind. Der var i den lille Kones Ansigt ligesom i hendes Væsen og vevre, men frygtsomme Bevægelser noget museagtigt, der fra den første Dag havde mindet Per om den enfoldige Trine hjemme i Nyboder. Han havde tilsidst ligefrem haft ondt ved at frigøre sig for en fantastisk Forestilling om, at det virkelig var denne hans Fattigdomsaars slavelydige »Aand«, der igen puslede omsorgsfuldt omkring ham i en gammel Mo'ertilles Lignelse.

Hun var kommen ind for at tænde Lampen og dække Aftensbordet; men da hun i Kamin-skæret saa, at hendes Herre endnu sad med sine store, tilsølede Støvler paa, gik hun først